

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

לפני כבוד השופטת - נשיאה רות לורד, שופטת דבורה עטר, שופט עמי קובו

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

וואסה מסרשה (עציר) ת"ז 324562321

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד הילה אדלמן
ב"כ הנאשם עוה"ד גיא עין צבי
ב"כ משפחת הקורבן עוה"ד תמי קלנברג
הנאשם באמצעות וידאו קונפרנס

פרוטוקול

הכרעת דין

השופט עמי קובו

רקע

1. במהלך ויכוח בין הנאשם לרעייתו, ולאחר שהיכה אותה, הלך הנאשם לחדר השינה, נטל את האקדח שהיה ברשותו, חזר לחדר המגורים, וירה ברעייתו ירייה אחת שפגעה בראשה, וגרמה למותה. האם התקיים בנאשם היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הרצח, או שמא מדובר בהריגה בלבד? זו השאלה המרכזית אשר טעונה הכרעה בתיק זה.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של רצח, לפי סעיף 300(א)(2) בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
3. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, הנאשם שירת כשוטר במשטרת ישראל. המנוחה וונגוץ וואסה (להלן: "המנוחה") והנאשם נישאו זה לזה בשנת 2018, ולהם בת משותפת, ילידת אוגוסט 2018. למנוחה שני ילדים נוספים מנישואיה הקודמים, ילידי 2011 ו-2015. הילדים התגוררו עם המנוחה והנאשם בדירה בנתניה. במסגרת עבודתו כשוטר, החזיק הנאשם באקדח מסוג 'יריחו'. הנאשם נהג לשאת עמו את הנשק לביתו בעת שלא היה במשמרת.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

- 1 ביום 14.10.18 בשעה 15:30 שב הנאשם ממשמרת לדירה, והניח את הנשק בארון הבגדים
2 בחדר השינה שלהם. על רקע מחלוקת בין הנאשם לבין המנוחה מוקדם יותר באותו יום,
3 התפתח בין השניים ויכוח מילולי, שכלל גידופים וצעקות. הנאשם, שהיה נסער מהוויכוח
4 וביקש להירגע, יצא מהבית.
- 5 בשעה 19:30 שב הנאשם לדירה. באותה עת שהו בדירה המנוחה והילדים. עובר לשעה 21:00,
6 בעת שהילדים שהו במיטותיהם, התפתח ויכוח מילולי בין הנאשם למנוחה. במהלך הוויכוח,
7 הנאשם, שחמתו בערה בו, הכה את המנוחה בפניה. לאחר האמור, לקח הנאשם מכסה של
8 מחבת שהיה במקום, והכה באמצעותו את המנוחה בגב. בהמשך, בעט הנאשם ברגלה של
9 המנוחה. כתוצאה מהמתואר, נפלה המנוחה ארצה ודיממה מרגלה.
- 10 בהמשך לכך, ניגבה המנוחה את הדם מרגלה, קמה והתיישבה על כיסא בפינת האוכל בדירה,
11 תוך שהוויכוח המילולי בין השניים ממשיך. או אז גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה להמית
12 את המנוחה, ובשעה 21:00, בעת שישבה בפינת האוכל בדירה, קם הנאשם מהספה, הלך
13 לחדר השינה, הוציא מהארון את הנשק, וצעד חזרה לכיוונה של המנוחה. הנאשם דרך את
14 האקדח, כיוון לעבר המנוחה, וירה לעבר פניה ירייה אחת. כתוצאה מהירי נגרם מותה של
15 המנוחה בכך שקליע חדר לעינה הימנית של המנוחה, עבר דרך ראשה, ויצא מהעורף.
- 16 4. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. במסגרת המענה אישר ב"כ הנאשם, עו"ד גיא עין צבי,
17 את היסוד העובדתי שבכתב האישום. לטענת הנאשם מדובר באירוע אשר לנאשם לא הייתה
18 כוונה לגרום למות המנוחה, אלא מדובר באירוע שהיה בשברירי שניות במהלך של ויכוח סוער
19 מאוד. מיד כאשר הנאשם הבין מה קרה הוא התקשר למשטרה ופרץ בבכי. מדובר לכל היותר
20 במעשה שמקים את עבירת ההריגה ולא את עבירת הרצח. בשום שלב הנאשם לא רצה במותה
21 של המנוחה, והתנהלותו מיד לאחר מכן מעידה על כך.
- 22 5. כלומר, יריעת המחלוקת בין הצדדים הייתה מצומצמת יחסית, כאשר הנאשם לא חלק על
23 היסוד העובדתי של העבירה, והמחלוקת התמקדה בשאלת היסוד הנפשי, ובשאלה האם הוכח
24 היסוד הנפשי לעבירת הרצח, או לעבירת ההריגה בלבד. בהסכמת הצדדים הוגש תיק מוצגים,
25 מבלי שנשמעו עדים מטעם המאשימה. הנאשם העיד להגנתו.
- 26 **ראיות התביעה**
- 27 6. תמליל שיחה למוקד 100 בשעה 21:01:24 (ת/2): הנאשם מדווח בבכי למוקד שהרג את
28 המנוחה. הנאשם אומר שהוא שוטר, ושהרג את אשתו. הנאשם מתאר שהוא ירה באשתו
29 באמצעות האקדח, ושהיא בסלון. לדבריו אינו יודע היכן פגע בה. הוא ירה בה כשהיא הייתה
30 יושבת, ועשה זאת משום שהיא עצבנה אותו. במהלך כל השיחה הנאשם בוכה, גם כאשר הוא
31 עונה לשאלות המוקדנים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

7. מזכר על האזנה לשיחה בין הנאשם למנוחה מיום האירוע (14.10.18) בשעה 05:41:58 (ת/3) – החוקרת מציינת כי לא מצאה בשיחה ריב או כעסים בין השניים. השיחה התנהלה ברוח טובה, נאמר שהמנוחה מעוניינת להגיע לבית אביו של הנאשם, כדי לנקות אצלו, והיא מעוניינת לקנות דברים לביתו. השניים אף אמרו שהם אוהבים זה את זה. הלך הרוח בשיחה היה חיובי.
8. מזכר ותמלילי שיחות מיום 14.10.18 (ת/4) – 12:12 (יש להוסיף 3 שעות) ההקלטה האחרונה של שיחה בין הנאשם למנוחה. בשיחה קיימת מחלוקת בין הנאשם למנוחה על כך שהמנוחה הלכה לניחום אבלים. הערת החוקרת היא שהשיחה לא מתנהלת בצעקות, אך נשמע כי המנוחה מדברת בכעס אל הנאשם. בשיחות קודמות לכך המנוחה באה בטרוניה לנאשם על כך שהתקשר אליה, וקיימת מחלוקת בין השניים. המנוחה מתייחסת לדברים שהנאשם אמר על אביה (מאחל לו למות). הנאשם אומר שהתקשר אליה מספר רב של פעמים, והיא לא ענתה לו. מחלוקת על כך שהמנוחה הלכה לקרובים "בתוך 80 יום" מהלידה, מבלי לעדכן את הנאשם, וללא רשותו, כדבריו "אבל מי אישר לך ללכת... מי אישר?... גם אם זה אבא שלך לא הייתה אמורה ללכת לשם". מחלוקת על כך שהמנוחה הלכה לניחום אבלים בניגוד למנהג לגבי מי שנמצאת לאחר לידה, והשאירה אצל אחיה את התינוקת שישמור עליה.
9. תמלילי שיחות בין הנאשם למנוחה (ת/5). המחלוקת בנוגע ליציאת המנוחה מהבית לניחום אבלים במקלט. הנאשם אומר: "אני עצבני עלייך". הנאשם כועס על המנוחה, על כך שהלכה לניחום אבלים, מכיוון שטרם חלפו 80 ימים מהלידה (בניגוד למנהג). הנאשם גם כועס על כך שהמנוחה השאירה את התינוקת אצל אחיה, בזמן שהלכה לניחום אבלים.
10. דוח בדיקת זירה (ת/14) אשר כולל תיאור של הדירה. מדרום למסדרון חדר מגורים בו נמצאה גופת המנוחה. בקצהו המזרחי של המסדרון חדר ילדים, וממזרח לו חדר הורים. גופת המנוחה ישובה על כיסא בחדר המגורים, סמוך לשולחן האוכל, כך שגבה שעון על הקיר.
11. מזכר בדבר מדידת המרחק מאזור ארון הבגדים בחדר השינה, דרך המסדרון עד לאזור הכניסה של חדר המגורים (בו נמצאה גופת המנוחה) – סה"כ המרחק כ-8 מטרים (ת/17).
12. תקליטור השחזור (ת/25) – שבו מדגים הנאשם את מעשיו, לרבות לקיחת האקדח מהארון, ההגעה לסלון הקטן, עמידה בקרבה למקום שבו ישבה המנוחה, כיוון האקדח ביד המופנית קדימה, לעבר אזור ראשה של המנוחה בעת שזו ישבה, והירי לעברה.
13. תמליל השחזור מיום 15.10.18 (ת/36) – הנאשם מסביר ומדגים. הוא חזר הביתה, הם התווכחו, הוא בעט במנוחה, היא קיללה אותו, היא לקחה את התינוקת לחדר וחזרה, היא ישבה, התווכחה אותו וקיללה אותו (עמ' 2). הוא הלך לחדר, לקח את האקדח שלו. לאחר הירי ראה הרבה דם, והתקשר למשטרה (עמ' 3).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

14.

הודעת הנאשם מיום 15.10.18 (ת/26) – הנאשם וויתר על זכותו להיוועץ בעו"ד. בכה והחזיק את ראשו. לדבריו התעצבן על המנוחה, היא קיללה אותו ואת משפחתו, והוא קילל אותה בחזרה, והיכה אותה. היא לא הפסיקה, והשוותה אותו לגרוש שלה. לדבריו: "לא השתלטתי על עצמי, ולא ידעתי מה אני עושה, לקחתי את האקדח שלי, דרכתי אותו, וסתם יריתי ולא כיוונתי אליה. ואז ראיתי הרבה דם והתקשרתי למשטרה ואמרתי להם שאני הרגתי את אשתי" (ש' 4-6). הנאשם תיאר את הרקע לוויכוח בינו לבין המנוחה, בכך שהמנוחה השאירה את התינוקת אצל אחיה, והלכה לניחוחם אבלים. לדבריו הוא כעס עליה. לאחר מכן הוא התקשר אליה פעמים רבות, אך היא לא ענתה לו. כשענתה לו הם רבו על כך שלא ענתה לו, והוא כעס עליה. הוא הגיע הביתה בשעה 15:30 לערך, הוריד את המדים, ויצא מהבית כדי להירגע באזור חוף הים. הנאשם שאל את החוקר האם המנוחה באמת נפטרה (ש' 17). הוא חזר בשנית הביתה בסביבות 19:30-20:00, ואז התווכחו ורבו, היא השכיבה את הילדים לישון. שוב הם רבו, והנאשם היכה אותה "הבאתי לה כאפה פה (מצביע על לחי ימין), הבאתי לה בעיטה ברגל, התווכחה איתי, לא הפסיקה לדבר, קיללה אותי, את אבא שלי, את כל המשפחה קיללה, ואז לא קלטתי אפילו מה אני עושה, דרכתי את האקדח ויריתי בה. לא כיוונתי, אבל עשיתי ככה (ה"ח: מראה הושטת יד קדימה). לשאלתך הושטתי את היד לכיוון שלה, ולחצתי על ההדק, ויצא כדור, ואז ראיתי הרבה דם. לשאלתך, לא ראיתי איפה הכדור פגע, ראיתי הרבה דם" (ש' 20-23). הנאשם הסביר שהאקדח היה עליו, בעת שדרך וכיוון אותו. כשהגיע בפעם הראשונה הביתה, בשעה 15:30, הוא השאיר את האקדח בארון הבגדים בחדר. במהלך הוויכוח, הוא לקח את האקדח מהארון (ש' 31). המנוחה ישבה בשולחן פינת האוכל, בזמן שהוא הלך להביא את האקדח (ש' 33-34). האקדח היה למעלה בארון, בין הבגדים. לדבריו, הוא הלך לארון להביא את האקדח, "כדי להפחיד אותה". "לא רציתי להרוג אותה" (ש' 38). רצה להפחיד אותה "כיוונתי, לחצתי ושמעתי בום" (ש' 40). הוא לא אמר לה דבר באותה עת (ש' 43-44; ש' 51-52). הנאשם אמר לחוקרת "תגידי לי שהיא חיה (הערת חוקרת: אמרתי לחשוד שהיא לא חיה. החשוד בוכה) (ש' 58). לאחר הירי התקשר למשטרה. הנאשם שב והסביר שהיה ויכוח, הוא נכנס לחדר השינה, דרך החדר של הילדים, לקח את האקדח מהארון, חזר לפינת האוכל דרך חדר הילדים, כיוון את האקדח ישר, דרך אותו, לחץ על ההדק, ויצא כדור (ש' 76-79). הנאשם נשאל כיצד יצא הכדור, הואיל והוא שוטר כבר חמש שנים במשטרה, וכבר ירה במטווחים, והשיב שלחץ חזק (ש' 80). נשאל אם רצה שהיא תמות, והשיב שרצה להפחיד אותה (ש' 82). החוקרת מטיחה בנאשם שלא מפחידים מישהו בכך שיוורים בו, אלא שהוא רצה להרוג אותה, הנאשם משיב (בבכי) שרצה לגדל את הילדים. הוא כעס עליה על כך שדיברה לא יפה על אביו, ואמרה שהוא לא שווה כלום (ש' 88). הנאשם תיאר כיצד היכה אותה לפני אירוע הירי, הם התווכחו במטבח, הוא נתן לה מכות, ולאחר מכן היא התיישבה בכיסא ובכתה מהמכות (ש' 105-112). הנאשם שב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

- 1 וביקש שיגידו לו שהמנוחה רק נפצעה (ש' 112). מסר שאינו יודע היכן הכדור פגע בה (ש' 125-
2 126). הנאשם שב וויתר על זכות ההיוועצות (ש' 126-128). הנאשם הסביר כי הוויכוח היה על
3 כך שלא עברו 80 יום מהלידה של התינוקת, ועל כך שהיא לא אמרה לו שהיא הולכת (ש' 134-
4 135).
- 5 בתמליל החקירה מאותו מועד (ת/27) אמר הנאשם "לקחתי את האקדח שלי, דרכתי, סתם
6 יריתי, סתם יריתי, לא כיוונתי עליה, סתם יריתי" (עמ' 7, ש' 6-11). **בנוגע לירי מסר הנאשם**
7 **"לא כיוונתי, עשיתי ככה וזהו", הבהיר שלא כיוון, אך הושיט את היד לכיוון שלה, וירה**
8 **לעברה כדור (עמ' 14, ש' 1-9). בהמשך מסביר הנאשם שרצה להפחיד אותה, נשאל כיצד**
9 **והשיב "לא יודע, דרכתי וכיוונתי" (עמ' 16, ש' 20). נשאל האם כיוון ולחץ (על ההדק),**
10 **ומשיב בחיוב (עמ' 16, ש' 21-23). הסביר שהוא ירה לכיוון של המנוחה (עמ' 18, ש' 1-2).**
11 **הנאשם שוב נשאל לאן הוא כיוון והשיב "לכיוון שלה" (עמ' 22, ש' 18-20). מאשר שדרך**
12 **את האקדח (עמ' 22, ש' 22). הנאשם מאשר שהוא שוטר במשך חמש שנים, וירה במטווחים**
13 **(עמ' 23, ש' 1-3). הנאשם טוען שלחץ חזק, נלחץ ויצא כדור אחד (עמ' 23, ש' 6-8). הוא דרך**
14 **את הנשק כשהגיע לחדר המגורים (עמ' 25, ש' 6-7). הנאשם מבקש "שמישהו יעזור לי למות"**
15 **(עמ' 26, ש' 22-24). לדבריו, "הידיים שלי הרגו" (עמ' 30, ש' 19-21). החזיק את האקדח, לחץ**
16 **וכיוון באמצעות יד ימין, אך אינו יודע היכן פגע במנוחה (עמ' 31, ש' 6-9).**
- 17 15. הודעת הנאשם מיום 16.10.18 (ת/28) – ביום האירוע היה בתפקיד יומנאי במשטרה. המנוחה
18 התקשרה אליו וסיפרה לו שהלכה לניחום אבלים. הוא כעס עליה משום שהיא הייתה לפני 80
19 יום, ויש לה גם ילדה קטנה, והיא השאירה אותה והלכה, מבלי שעדכנה אותו. הוא כעס עליה,
20 והחל ביניהם ויכוח (ש' 53-61). הוויכוח נמשך במספר שיחות טלפון ביניהם, וגם לאחר שחזר
21 הביתה מהעבודה, הוויכוח המשיך, והוא יצא מהבית להירגע (ש' 62-117). כשחזר שוב
22 הביתה, הוויכוח המשיך. היא קיללה אותו, ואמרה לו שהוא לא שווה כלום, וקיללה את
23 משפחתו (ש' 133-134). לאחר שהיא השכיבה את הילדים, הוויכוח נמשך, והיא המשיכה
24 לקלל אותו, והוא קילל אותה בחזרה. הוא בעט בה ברגלה, והיא נפלה וקיבלה שריטה, והרגל
25 שלה התנפחה (ש' 167-174). היא קמה והמשיכה לקלל. לפני הבעיטה, הוא נתן לה סטירה
26 לעבר הלחי (ש' 182-184). היכה אותה כי היא עצבנה אותו (ש' 186-187). הוא היכה אותה
27 באמצעות מכסה מעץ של מחבת, מכה חזקה על הגב (ש' 208-215). סדר הדברים היה,
28 הסטירה, המכה בגב, ואז הבעיטה (ש' 221). ירד לה דם מהשריטה ברגל (ש' 227-230). היא
29 שמה את התינוקת בחדר, וניגבה את הפצע שלה במגבון. הוא הלך אחריה לחדר כדי לעזור
30 לה. היא הראתה לו את המגבון עם הדם (ש' 267). מכאן הוויכוח המשיך. היא אמרה לו שהוא
31 לא שווה כלום, שהוא שטן, והמשפחה שלו לא שווה כלום (ש' 267-268). **הוא הלך לחדר שלו**
32 **במהירות, חזר, דרך את האקדח, וסתם כיוון כדי להפחיד אותה, ואז האצבע שלו הייתה**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

- 1 בפנים, ומרוב עצבים לחץ מהר ויצא כדור (ש' 269-271). הוא ראה שפגע בה וכולה דם,
2 התקשר למשטרה, ואפילו דרך עוד פעם את הנשק כדי להרוג את עצמו, אך חשש שאם
3 יהרוג את עצמו, הילדים יישארו לבד. התקשר למשטרה ואמר שהרג את אשתו (ש' 271-
4 274). בעת הירי, המנוחה ישבה בסלון, בסמוך לשולחן, גבה נשען על הכיסא ופניה לעברו.
5 הכיסא היה נשען אל הקיר (ש' 283-290). מרוב עצבים הלך להביא את האקדח בשביל להפחיד
6 אותה, ואיך שנלחץ, הכדור יצא מהר (ש' 298). הוא הלך לחדר השינה כדי להביא את האקדח,
7 במטרה להפחיד אותה (ש' 302). לא אמר לה שהוא הולך להביא את האקדח, ולא אמר לה
8 שיירה בה. נשאל מדוע לא איים עליה שיביא את האקדח, אם רצה להפחיד אותה, והשיב
9 שהיא לא הייתה מאמינה לו, אך לא ניסה להגיד לה (ש' 308-315). רצה רק להפחיד אותה,
10 משום שכעס, דרך את הנשק וישר יצא הכדור. מרוב עצבים נלחץ לו מהר (ש' 319-230). מרוב
11 שכעס הידיים שלו רעדו ובטעות נלחץ ויצא כדור (ש' 323-324). דריכת האקדח בוצעה בסלון,
12 בסמוך לאחר שחזר מהחדר לסלון (ש' 326). הוא אינו זוכר אם המנוחה ראתה שהוא דרך את
13 האקדח (ש' 327-328). נשאל מדוע היה צריך לדרוך את האקדח, ולא היה מספיק לו לנופף בו,
14 והשיב שכעס מאוד (ש' 329-330). מאשר שלחץ על ההדק חזק (ש' 333-336). האקדח היה
15 בארון הבגדים, בתוך הנרתיק (ש' 341). הוא לקח את הנרתיק ביחד עם האקדח לסלון, הפריד
16 את הנרתיק, זרק אותו בסלון, ואז דרך את הנשק, כיוון אליה, לכיוון שלה, ואז יצא הכדור
17 (ש' 347-349). הוא ראה הרבה דם, ואז דרך שוב, כדי לירות בעצמו. הוא כיוון את האקדח
18 לכיוון המנוחה, כדי להפחיד אותה. הנאשם נשאל כיצד יתכן שהוא מכיוון לעבר המנוחה
19 אקדח, דורך אותו ולוחץ על ההדק מבלי שהתכוון להמית, והשיב שלא התכוון להרוג אותה,
20 אלא הכדור יצא. נשאל מה קורה כשלוחצים על אקדח אחרי שדורכים אותו, והשיב שהאקדח
21 יורה כדור (ש' 357-358). מסר שהוא דרך, הידיים שלו רעדו והכדור יצא (ש' 357-362). אישר
22 שעמד קרוב אליה (ש' 367-368). לא חלף זמן משמעותי בין דריכת הנשק ללחיצה על ההדק
23 (ש' 369-374). הוא דרך את הנשק בכניסה לחדר המגורים, נעמד מצד ימין של המנוחה, כיוון
24 לעברה וירה (ש' 377-378). נשאל מדוע הלך לחדר להביא את האקדח, ולא חפץ אחר והשיב
25 שזה הדבר היחיד שעלה לו בראש (ש' 387-388). נשאל מדוע כיוון לכוונה של המנוחה, ולא
26 למטה או למעלה, והשיב שזה זל לצדדים.
- 27 תמלילי החקירה מיום 16.10.18 (ת/29-31). בכל הנוגע לשאלה האם כיוון את הנשק לעבר
28 המנוחה, מסר הנאשם "יריתי לכיוון שלה, לא כיוונתי אליה. לכיוון שלה כאילו" (ת/30, עמ'
29 26, ש' 9). הנאשם הדגים באמצעות יד ישרה בגובה הכתף (עמ' 26, ש' 11-12). בהמשך, נשאל
30 הנאשם מדוע כיוון את האקדח אליה, והשיב "סתם, כיוונתי את זה ככה" (עמ' 29, ש' 1-3).
- 31 בחקירה שלישית של הנאשם מיום 24.10.18 (ת/32) מסר הנאשם כי לא ראה את מקום
32 הפגיעה של הירי בפניה של המנוחה (ש' 4-5). כאשר הוא חזר הביתה באותו יום, המנוחה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

- 1 הכינה אינג'ירה, והוא הלך לתת את האינג'ירה לאביו שמתגורר בקרבת מקום. המנוחה היא
- 2 זו שאמרה לו לקחת את האוכל לאביו (ש' 12-25). הנאשם הסביר את המנהג, אשר עמד
- 3 בבסיס המחלוקת ביניהם, שלפיו אישה שיוולדת בת, יש 80 ימים, שבהם אסור לה להתערבב
- 4 עם אנשים, ואסור לה להיות במקום סגור (ש' 33-35). הסביר שלאחר שהיכה את המנוחה,
- 5 המנוחה נפלה, אך קמה לבדה (ש' 39-61). מושמעות לנאשם שיחות הטלפון בינו לבין המנוחה
- 6 מיום האירוע, והחוקרת מטיחה בנאשם כי לאורך כל השיחות, לא נשמע פעם אחת שהמנוחה
- 7 מקללת אותו או את משפחתו, והשיחות שוללות את גרסתו שהיא קיללה אותו. הנאשם משיב
- 8 שבשיחות הטלפון הללו היא לא קיללה, אך יש שיחות אחרות (ש' 143-147). הנאשם מבהיר
- 9 שהבעיות התחילו בבית אחר הצהריים, בלי קשר לשיחות (ש' 155-156). טען שלא אמר
- 10 שהמנוחה קיללה אותו בשיחות בדרך הביתה (ש' 172). טען שזה היה בטעות, ונפלט כדור (ש'
- 11 198-200).
- 12 17. הודעת השוטר אליין מלול ודוח פעולה (ת/39). הוא הגיע לזירה בסמוך לאחר האירוע. קיבל
- 13 את הדיווח והגיע למקום במהירות. הנאשם עמד במקום ובכה. השוטר הבחין במנוחה, ראה
- 14 את האקדח מונח על הספה בסלון, ותפס אותו.
- 15 18. הודעת השוטר שחר לוי ודוח פעולה (ת/40-ת/41). הוא הגיע לזירה בסמוך לאחר האירוע
- 16 במקביל לשוטר אליין מלול. הוא עצר את הנאשם. הנאשם אמר לו "אני מצטער הרגתי את
- 17 אשתי, היה לנו ויכוח". הנאשם פרץ בבכי (ת/40, עמ' 2, ש' 4-6).
- 18 19. הודעות של שכנים אשר שמעו את הירי והתקשרו למשטרה, וכן מזכרים על אודות שיחות
- 19 הטלפון של השכנים עם המשטרה (ת/42-ת/47).
- 20 **ראיות ההגנה – עדות הנאשם**
- 21 20. **הנאשם העיד להגנתו. בחקירתו הראשית** מסר שהוא בן 26, שירת במשטרה שש שנים כשוטר
- 22 סיור (עמ' 13, ש' 16). הוא והמנוחה היו נשואים כשנה עד לאירוע. היא הייתה מבוגרת ממנו
- 23 בעשר שנים בערך. בעת שהכירו היא הייתה גרושה עם שני ילדים. היחסים ביניהם היו
- 24 תקינים, אך מידי פעם היו ויכוחים (עמ' 14, ש' 4). ביום המקרה, הוא היה במשמרת במשטרה,
- 25 והמנוחה התקשרה וסיפרה שהיא הלכה למקלט לניחום אבלים (עמ' 14, ש' 30-31). הנאשם
- 26 אמר לה מדוע היא הולכת לניחום אבלים, כשהיא עדיין במהלך שמונים הימים לאחר לידת
- 27 התינוקת (עמ' 15, ש' 1). לדברי הנאשם, קיים מנהג שאישה שיוולדת בן יש 60 ימים, ואישה
- 28 שיוולדת בת יש 80 ימים, שבהם היא לא צריכה להימצא בקהל (עמ' 15, ש' 7-12). הוא כעס
- 29 עליה על שהלכה לניחום אבלים. היא אמרה לו שהיא שמה את התינוקת אצל אחיה, והלכה.
- 30 בהמשך היום היו ביניהם התקשרויות בטלפון, כאשר בחלקן היא התקשרה והוא לא היה
- 31 יכול לדבר, ובחלקן הוא התקשר והיא לא ענתה לו (עמ' 15, ש' 24-25). בשעה 15:00 בערך

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

- 1 סיים את המשמרת ונסע הביתה, שוחח עם המנוחה בטלפון, שאל אותה מדוע הלכה לניחום
2 אבלים, ואמר לה שגם אילו אביה היה נפטר, לא הייתה צריכה ללכת (עמ' 16, ש' 9-11).
3 המנוחה כעסה וניתקה את הטלפון. הוא הגיע הביתה בסביבות השעה 16:00, הוריד את
4 המדים, ויצא כדי להירגע. נסע לאזור חוף הים, והשאיר את הנשק בארון בבית (עמ' 16, ש'
5 19-32). הוא חזר הביתה בסביבות השעה 17:00, המנוחה הכינה אינג'ירה, ואמרה לו שיביא
6 לאביו, הוא לקח, נסע לאביו, הביא לו את האינג'ירה, וחזר הביתה בפעם האחרונה בסביבות
7 20:00-20:00 (עמ' 17, ש' 10-18).
- 8 המנוחה הייתה במטבח והתחילה לקלל אותו, אמרה לו שהוא לא שווה כלום, שהוא גוי,
9 שאינו עוזר, ושהיא מעדיפה את הגרוש שלה על פניו. אמרה דברים על אביו, ועל המשפחה.
10 הנאשם היכה אותה, כדבריו: "הבאתי לה כאפה" (עמ' 18, ש' 3). הוא התעצבן, והיכה אותה
11 על הגב באמצעות המכסה של המחבת, וגם בעט ברגלה (עמ' 18, ש' 3-4). המנוחה נפלה, קמה
12 והלכה לחדר השינה שלהם. הוא הלך אחריה להתנצל. כדי להגיע לחדר שלהם, צריך לעבור
13 דרך חדר הילדים. היא קיללה אותו, והוא הלך לסלון. בחדר היא הייתה עם דם על הרגל.
14 המנוחה הגיעה לסלון והתחילה לקלל, ולהתווכח אתו. אמרה לו שהוא גוי, שאינו שווה כלום,
15 שהגרוש שלה עדיף (עמ' 18, ש' 30-31).
- 16 הנאשם הלך במהירות לחדר השינה, לקח את האקדח. הוא רצה להפחיד אותה. האקדח
17 היה בתוך נרתיק (עמ' 19, ש' 7-9). המחסנית הייתה בתוך האקדח, כרגיל. הוא דרך את
18 האקדח, לקח את האקדח לסלון, הוציא את האקדח מהנרתיק ודרך את האקדח (עמ' 19, ש'
19 18-21). הוא אמר למנוחה שתפסיק לדבר, כיוון את האקדח לכיוון שלה, ותוך כדי דיבור אמר
20 לה שתפסיק לדבר, ויצא כדור (עמ' 18, ש' 23-24). אינו יודע היכן פגע בה. הוא ראה הרבה
21 דם, והתקשר למשטרה (עמ' 19, ש' 27-32). הוא דרך את האקדח בשנית, אך נזכר בילדים,
22 ואז התקשר למשטרה (עמ' 20, ש' 1-5). הוא התקשר למשטרה שניות אחדות לאחר הירי.
23 הגיעו שוטרים ואזקו אותו.
- 24 הוא נעצר ונלקח לחקירה. וויתר על זכותו להיוועץ בעו"ד. לדבריו, בעת הירי, הוא אמר לה
25 לא לדבר, ולא לקלל, ותוך כדי הדיבור הידיים שלו רעדו ויצא בום, ולפתע ראה דם. לדבריו,
26 לא רצה להרוג אותה, אלא רק להפחיד אותה (עמ' 22).
- 27 21. בחקירתו הנגדית מסר הנאשם כי הוא התגייס למשטרה בשנת 2013, תחילה במסגרת שירות
28 צבאי, ומשנת 2016 בשירות קבע. עבר קורסים במשטרה לרבות בנושא ירי והפעלת נשק (עמ'
29 22, ש' 19-30). הוא למד להשתמש בנשק לראשונה בטירונות בשנת 2013. לאורך כל התקופה
30 הזו ביצע מטווחים (עמ' 23, ש' 1-2). ביום האירוע היו בינו לבין המנוחה שיחות טלפון, שבהן
31 התווכחו בקשר לכך שהיא הלכה לניחום אבלים, והיו כמה פעמים שבהם ניסה להתקשר
32 אליה והיא לא ענתה (עמ' 23, ש' 6-11). הוא היה עצבני מכך שהיא לא ענתה לו לטלפון (עמ'

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

- 23, ש' 22-23). בשיחת טלפון בדרך הביתה שוחח עמה, אמר לה שאפילו אם אביה היה נפטר, היא לא הייתה צריכה ללכת, והם התווכחו (עמ' 24, ש' 1-3). הוא הגיע הביתה, הוריד את המדים, שם את הנשק בארון למעלה, בנרתיק שלו, ויצא. גם המנוחה כעסה עליו, ואמרה לו שהיא לא צריכה לעדכן אותו בנוגע למה שהיא עושה (עמ' 25, ש' 21-22). העובדה שהיא התווכחה אותו הכעיסה אותו עוד יותר (עמ' 25, ש' 25-26). בהמשך הוא הלך לאביו להביא לו את האינג'יירה שהמנוחה הכינה עבורו, וזאת לבקשתה (עמ' 26, ש' 2-7). באותו רגע היה ביניהם שיתוף פעולה, והמצב היה רגוע יחסית (עמ' 26, ש' 8-9). הוא חזר מאביו בערב.
- בשלב זה הוויכוח החל מחדש, היא קיללה אותו, ואת משפחתו. הם היו במטבח והוא הביא לה 'כאפה' לפני (עמ' 26, 18-32). היא קיללה אותו, והוא התעצבן עליה עוד יותר. הוא בעט בה ברגל (עמ' 27, ש' 3-4). בשלב כלשהו, יתכן שקודם, הוא היכה אותה עם המכסה של המחבת על הגב (עמ' 27, ש' 8-9). הנאשם נשאל על כך שהיכה את המנוחה באמצעות המכסה של המחבת בגבה, כלומר כשהיא מפנה את הגב אליו, והשיב "לא זוכר, מתוך אינסטינקט זה יצא לי. הרמתי את המכסה ונתתי לה" (עמ' 27, ש' 19-21). לאחר המכה עם המכסה של המחבת, בעט בה, והיא נפלה ואז היא הלכה לחדר השינה. בעקבות זאת שהיכה אותה, הרגיש עצבני. התכוון לבקש ממנה סליחה, אך כשהלך לדבר עמה, היא כעסה וקיללה, והוא חזר לסלון. לאחר שהיכה אותה, היא לא הפסיקה לקלל, והדבר הרגיז אותו (עמ' 29, ש' 1-2). היא חזרה לסלון, והוויכוח נמשך.
- הוויכוח בסלון נמשך בעת שהמנוחה יושבת על הכיסא, ואומרת לו דברים מעליבים, שהנאשם אינו שווה כלום, ושהגרש שלה יותר טוב. הנאשם הלך לחדר השינה, עבר במסדרון, דרך חדר הילדים, נכנס לחדר השינה, ניגש לארון בחדר, לקח את הנשק ממדף גבוה בארון, פתח את הנרתיק באמצעות כפתור, הוציא את האקדח מהנרתיק (עמ' 29). כשחזר לסלון, הוא דרך את האקדח (עמ' 30, ש' 2-3). בעת דריכת האקדח האצבע שלו הייתה בתוך שמורת ההדק. הוא עמד מול המנוחה, וכיוון את האקדח לכיוונה, בעודה יושבת על הכיסא (עמ' 30, ש' 8-11). הנאשם אישר שכדי שאקדח יירה, צריך ללחוץ לחיצה חזקה על ההדק, ולא כל תזוזה של האצבע גורמת לכדור לצאת. באקדח צריך לסחוט את ההדק, כלומר ללחוץ לחיצה עד הסוף כדי שתשתחרר ירייה (עמ' 30, ש' 22-26). הנאשם אישר שלחץ על ההדק חזק (עמ' 30, ש' 27-28). הנאשם אישר שאקדח אינו כלי שכדור יכול להיפלט ממנו אם הידיים סתם רועדות או זזות, אלא צריך ללחוץ על ההדק כדי שכדור ייצא מהאקדח, והוא יודע זאת מניסיונו (עמ' 30, ש' 29-31). הנאשם אישר שהלך לחדר השינה, לקח את הנשק מתוך הארון, הוציא את הנשק מתוך הנרתיק, תוך לחיצה על כפתור לשם כך, דרך את הנשק, כיוון אל המנוחה כשהוא נמצא מולה, ולחץ על ההדק (עמ' 31, ש' 1-3). הנאשם אישר שכשומר הוא יודע מהן הסכנות שבנשק, והוא יודע שירי מנשק הוא דבר קטלני. אישר שאם יורים מנשק לכיוון של אדם, יכול

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

לקרות רק דבר אחד כתוצאה מכך (עמ' 31, ש' 25-26). טען שדרך את הנשק כדי להפחידה (עמ' 31, ש' 29-32). הנאשם אישר שאינו יודע האם היא ראתה שהביא את האקדח, הוציא אותו ודרך אותו (עמ' 32, ש' 9-10). **הנאשם אישר שאם היה רוצה להפחיד את המנוחה, היה מראה לה את הנשק, ורואה אם היא מפחדת או לא. היה עוצר ורואה אם זה עוזר או לא** (עמ' 32, ש' 11-14). חזר על כך שרק רצה להפחידה. הוצג לו שבשחזור הציג את הדריכה כבר בכניסה לסלון, בין המסדרון לסלון, כך שהמעשה לא מתיישב עם ניסיון להפחידה, והנאשם השיב שבשחזור היה נסער. הנאשם אישר שבמהלך כל האירוע, המנוחה לא נקטה כלפיו באלימות כלשהי. אחרי הירי התקשר מיד למשטרה.

בחקירתו החוזרת מסר הנאשם שהמנוחה עבדה בתביעות בביטוח הלאומי, והייתה בעלת השכלה של תואר ראשון ושני. היא לא הייתה מבקשת רשות לצאת מהבית. מעולם לא כעס עליה על שיצאה מהבית. באותו יום כעס עליה בשל עניין 80 הימים (עמ' 35).

סיכומי המאשימה

22. ב"כ המאשימה, עו"ד הילה אדלמן, טענה בסיכומיה כי יריעת המחלוקת בין הצדדים נוגעת אך ורק לשאלת היסוד הנפשי של הנאשם, כלומר האם התגבשה "כוונה תחילה" כנדרש בעבירת הרצח לפי סעיף 300(א)(2) בחוק העונשין, בטרם תיקון 137. המאשימה הציגה מארג ראיות, ובהן גרסת הנאשם לאירועים, ותיאורו את מעשיו, והשתלבותם של אלו עם ממצאים נוספים, מובילים בהכרח למסקנה לפיה התגבשה אצל הנאשם כוונה תחילה להמית את המנוחה. מעשיו של הנאשם מצביעים על כך שהתקיים בו היסוד הנפשי של כוונה תחילה וזאת לאור רצף האירועים שהתרחשו ביום האירוע, אשר מצביעים על התפתחות כעס של הנאשם על המנוחה, ביטויים הולכים ומחריפים של כעס זה, כשהכול נעשה מתוך מודעות של הנאשם לתוצאות האפשריות של מעשיו. התנהגות הנאשם לאורך כל היום מעידה על יכולת בחירה וקבלת החלטות באשר לאופן בו פעל והגיב לוויכוח עם המנוחה. הנאשם בחר במודע בדרכי התגובה, והחריף את התגובות שלו מתוך החלטה ומודעות, החל מוויכוחים, דרך אלימות פיזית, ולבסוף הירי. מדובר בהחלטה מודעת, מתוך כוונה והבנה של המעשה ותוצאותיו האפשריות.

מעשיו של הנאשם לאחר הירי מצביעים אף הם על מודעות, הבנת המצב ויכולת להפעיל שיקול דעת ולקבל החלטה מתוך הבנה של התוצאה האפשרית. הנאשם ציין כי לאחר הירי במנוחה, דרך את הנשק פעם נוספת במטרה לפגוע בעצמו, אולם נמנע מכך מכיוון שחשב על הילדים. כלומר, הנאשם הבין לחלוטין את מעשיו ואת השלכותיהם.

בנוגע ליסודות המשנה של "כוונה תחילה", אין מניעה שחלקם או כולם יתגבשו בסמוך למעשה ההמתה, ואף לא נדרשת הפרדה בין שלב לשלב. לשם הוכחת יסוד ההחלטה להמית

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

1 ניתן לעשות שימוש ב"חזקת הכוונה" ובמבחני העזר שבפסיקה. הנאשם עשה שימוש באקדח,
2 מטווח קצר מאוד, לעבר ראשה של המנוחה, ומכאן שהתוצאה הטבעית של מעשיו היא מותה
3 של המנוחה, ולכן מתקיימת אצלו חזקת הכוונה. התנהגותו לאחר הירי, שכללה את הזעקת
4 המשטרה, אינה שוללת את חזקת הכוונה, והנאשם לא הצליח להפריכה.
5 טענת ב"כ הנאשם לפיה הנאשם לא כיוון את הירי לעבר ראשה של המנוחה בהתבסס על
6 העובדה שלא ידע היכן פגע בה, אינה יכולה להתקבל. בשחזור הנאשם מתאר כי הוא כיוון
7 לעברה של המנוחה שישבה על הכיסא, וידו הייתה בגובה הראש שלה. כך גם אין בעובדה
8 שהנאשם לא הצמיד את האקדח לראשה של המנוחה, כדי לשלול את חזקת הכוונה. אין
9 מחלוקת שהירי בוצע מטווח קצר, ודי בכך כדי להצביע על הכוונה.
10 המאשימה הסכימה שעל פי תיקון 137 לחוק העונשין, מדובר ברצח בסיסי, ולא ברצח
11 בנסיבות מחמירות.

סיכומי ההגנה

12
13 23. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד גיא עין-צבי, המסכת העובדתית בכתב האישום נסמכת על
14 גרסאותיו של הנאשם, ומכאן מתבקשת המסקנה שכלל גרסתו של הנאשם אמינה. המחלוקת
15 בתיק היא בנוגע ליסוד הנפשי של הנאשם. הנאשם לא חפץ במות המנוחה, ולא התגבש אצלו
16 היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הרצח כהגדרתו בטרם תיקון 137 לחוק העונשין. לכן, מדובר
17 בהריגה בלבד. יסוד "ההחלטה להמית" שהוא היסוד המהותי ב"כוונה תחילה" לא התגבש
18 אצל הנאשם, בין אם משום שהנאשם לא רצה בשום שלב במותה של המנוחה, ובין אם
19 האירוע כולו התרחש תוך סערת רגשות עזה, ולא תוך שיקול ויישוב הדעת. הנאשם לא רצה
20 במותה, והלך רוחו לא היה מיושב ושקול. מהרגע הראשון הנאשם הודה שהרג את המנוחה,
21 אך הדגיש שלא רצה במותה. לא מתקיימות הנסיבות שמקימות את חזקת הכוונה, אלא
22 הנסיבות מצביעות על כך שלא רצה להמיתה. לטענת המאשימה שלוש עובדות מבססות את
23 חזקת הכוונה: הנשק החם שבו עשה שימוש, הטווח הקצר שממנו ירה בה, ומיקום הפגיעה –
24 בראשה. לטענת ההגנה, מיקום הפגיעה בראש אינו מצביע על ההחלטה להמית, משום
25 שהנאשם לא רצה לפגוע בראשה דווקא. הנאשם כיוון את האקדח לעבר המנוחה, אך לא כיוון
26 לראשה. מתוך שיחת הטלפון למוקד 100 שבה הודיע שירה במנוחה עולה שאינו יודע היכן
27 הוא פגע בה. לכן, לא ניתן להסיק שהוא כיוון את האקדח לעבר ראשה. כך גם מבחינת המרחק
28 בין הנאשם למנוחה, הוא לא עמד בצמוד למנוחה ולא הצמיד את האקדח לראשה. גם העובדה
29 שהנאשם ירה ירייה אחת בלבד, שוללת את חזקת הכוונה. אילו רצה לקטול את המנוחה, היה
30 מצופה שיירה ירייה נוספת, כדי לוודא שהשלים את משימתו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

המסקנה שלא ביקש להמית את המנוחה נובעת אף מגרסתו המידית והעקבית בחקירה במשטרה, ומהתנהגותו הסוערת מיד לאחר האירוע. כבר בשיחת הטלפון למוקד 100 במשטרה הודה הנאשם במעשה, והביע כאב וצער עמוקים על מעשיו, אך טען שהוא לא רצה להמית את המנוחה. גרסתו של הנאשם הייתה עקבית, ואין סיבה לפצלה. הנאשם בחקירתו היה נרגש וסוער, וניכרים סימני האמת בגרסתו. אין כל סיבה לסבור שסיפר אמת בתיאור העובדתי, אך שיקר בנוגע להלך נפשו. גם התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע מחזקת את המסקנה שלא התכוון להמיתה. בסמוך לאחר האירוע נראה הנאשם בוכה ומבוהל. הוא התקשר למוקד 100 והודיע שהרג את המנוחה, ומתוך הקלטת השיחה עולה שהוא היה נסער והתייפח. הוא נותר בזירת העבירה, והמתין להגעת כוחות המשטרה וההצלה. התנהגותו עולה בקנה אחד עם גרסתו שלא רצה במותה.

האבחנה בין הריגה לרצח נעוצה ביסוד של החלטה להמית, אשר כולל דרישה לכוונה בעלת אופי מיוחד של פרי שיקול דעת ויישוב הדעת. כאשר ההמתה נגרמה בעקבות החלטה ספונטנית, ניתן להרשיע בהריגה בלבד (ע"פ 5031/01 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 625 [2003]). בזמן הקצר של האירוע, ובסערה שאפפה אותו, הנאשם לא היה מיושב ושקול בדעתו, ולכן לא התגבשה "ההחלטה להמית".

גם אם לאחר הירי, כשהתעשת הנאשם ולא שלח יד בנפשו, אין פירוש הדבר שהיה מיושב וקר רוח. העובדה שהוא דרך את נשקו שוב כדי להתאבד מעידה שהוא עדיין היה בסערת רגשות. נכון שהנאשם כעס על המנוחה והכעס התעצם, אך מכאן ועד למסקנה שהנאשם רצה במותה – הדרך ארוכה. הן על בסיס גרסתו של הנאשם בחקירה, והן על בסיס התנהגותו לאחר האירוע, יש לקבוע שלא התקיימה כוונה תחילה, והנאשם לא פעל בשיקול דעת שמגבש החלטה להמית. לפיכך, אין להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח, אלא בהריגה בלבד.

דיון והכרעה

גרסת הנאשם – מהימנות ומשקל

24. פלגין דיבורא – אכן, המסכת העובדתית בתיק זה, אשר מפורטת בעובדות כתב האישום, נסמכת בעיקרה על גרסת הנאשם. מכאן, לטענת ב"כ הנאשם יש לקבוע כי גרסתו של הנאשם מהימנה, ואין מקום לדחות את החלקים בגרסתו אשר מהם עולה כי לא חפץ במותה של המנוחה. לטענת ב"כ הנאשם, אין כל סיבה לסבור שבכל הנוגע להלך נפשו שיקר הנאשם, ואילו ביחס לתיאורו את מעשיו והשתלשלות האירועים, סיפר אמת לאמיתה.

מכאן שיש לבחון את השאלה האם ניתן לקבל את גרסת הנאשם לגבי היסוד העובדתי (הלך לחדר, לקח את האקדח, חזר לחדר המגורים, ירה וגרם למות המנוחה), ולדחות את גרסת הנאשם לגבי היסוד הנפשי וההחלטה להמית. סבורני שהתשובה לכך היא חיובית. פסיקת

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

- 1 בית המשפט העליון הכירה באפשרות לקבל ולהעניק משקל לחלק מגרסת הנאשם, ובו בזמן
- 2 לדחות את הסבריו של הנאשם למעשים בנוגע לכוונתו, ובלבד שיש להבחנה האמורה נימוק
- 3 והסבר משכנע (ראו לדוגמה מהעת האחרונה דברי כב' השופט א' שטיין בע"פ 3308/17 **וחידי**
- 4 **נ' מדינת ישראל** (פסקאות 24-30) [15.1.20]).
- 5 במקרה דנן, ההצדקה לפלג את דיבורו של הנאשם טמונה בכך שגרסתו של הנאשם בקשר
- 6 למעשים הפיזיים נתמכת בראיות חיצוניות ועולה בקנה אחד עמן, ואילו גרסתו של הנאשם
- 7 בקשר ליסוד הנפשי שלו, בדגש על יסוד "הכוונה תחילה" אינה עולה בקנה אחד עם יתר
- 8 הראיות ועם החלק העובדתי של כתב האישום, שאינו במחלוקת. כך למשל, החלק העובדתי
- 9 בגרסת הנאשם משתלב באקדח שנתפס במקום, בממצאים הנוגעים למותה של המנוחה,
- 10 בתיעוד שיחת הטלפון למשטרה, בהקלטות השיחות בין הנאשם למנוחה ועוד. לעומת זאת,
- 11 גרסת הנאשם לפיה לא התכוון להמית את המנוחה, אינה עולה בקנה אחד עם החלק העובדתי
- 12 של המעשים. כך למשל, וכפי שיובהר בהמשך, העובדות לפיהן הנאשם הלך לחדר השינה, נטל
- 13 את האקדח, חזר לסלון, דרך את האקדח, כיוון את האקדח לעברה, וירה מטווח קצר ירייה
- 14 אשר פגעה בראשה, אינן עולות בקנה אחד עם טענתו בדבר העדר כוונה להמיתה. לפיכך, על
- 15 אף שהמסכת העובדתית, שאינה במחלוקת, נסמכת בעיקרה על גרסתו של הנאשם, לא ניתן
- 16 לקבל את גרסתו בנוגע ליסוד הנפשי של העבירה.
25. בכל הנוגע לשאלה מדוע שהנאשם ישקר בכל הנוגע להלך נפשו, ואילו ביחס לתיאורו את
- 18 מעשיו והשתלשלות האירועים ימסור גרסת אמת, סבורני כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות
- 19 על כך שבעת האירוע הוא רצה במותה של המנוחה.
26. יתר על כן, על אף שבנוגע ליסוד העובדתי של העבירה לא הייתה מחלוקת בין הצדדים, במספר
- 21 נקודות, כפי שיפורט להלן, לא ניתן לקבל את גרסתו של הנאשם כמהימנה, ויש לדחותה.
27. **יש לדחות את טענת הנאשם בחקירתו שלא כיוון את האקדח לעבר המנוחה.**
- 23 ב"כ הנאשם אישר בסיכומיו כי הנאשם כיוון את האקדח לכיוונה של המנוחה, ונושא זה אינו
- 24 במחלוקת. ואולם, בחלק מחקירותיו טען הנאשם כי לא כיוון את האקדח לעבר המנוחה, אך
- 25 אישר שהושיט את היד לכיוון שלה, ואז ירה לעברה כדור (ת/27, עמ' 14, ש' 9-1). בהמשך
- 26 חקירתו, חזר הנאשם ואישר שהוא ירה לכיוון המנוחה (ת/27, עמ' 18, ש' 2-1; עמ' 22, ש' 18-20).
- 27 בחקירתו השנייה, אישר הנאשם שדרך את הנשק, וכיוון אל המנוחה (ת/28, ש' 348-349; וכן ש' 377-378; ת/30, ש' 26, 9). בעדותו בבית המשפט אישר הנאשם שהוא כיוון את האקדח
- 28 לכיוון של המנוחה, הן בחקירתו הראשית (עמ' 19, ש' 23-24), והן בחקירתו הנגדית (עמ' 30,
- 29 ש' 8-9). הנאשם כיוון את האקדח לעברה בעת שהיא יושבה על הכיסא (עמ' 30, ש' 10-11).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

מצפייה בשחזור עולה בבירור כי הנאשם כיוון את האקדח לכיוון ראשה של המנוחה, בעת שזו ישבה.

המסקנה אשר עולה מהדברים הללו, ובפרט מהעובדה שמדובר בשוטר, ולאור העובדה שהירי בוצע מטווח קצר יחסית, בתוך חדר מגורים שאינו גדול, ובעת שהמנוחה יושבת על כיסא, היא שהנאשם כיוון את האקדח לעברה של המנוחה וירה לעברה.

28. יש לדחות את טענת הנאשם שביקש רק להפחיד את המנוחה.

הנאשם בחקירתו במשטרה טען שרק רצה להפחיד אותה ולא להמיתה, אך כאשר הוא נשאל כיצד רצה להפחיד אותה, השיב "לא יודע, דרכתי וכיוונתי". הוא נשאל האם כיוון ולחץ על ההדק, ומשיב בחיוב (ת/27, עמ' 16, ש' 16-22). דריכת אקדח, כיוונו לעבר המנוחה, ולחיצה על ההדק, אינם עולים בקנה אחד עם רצון רק להפחיד את המנוחה, אלא עם כוונה להמיתה.

גם בחקירתו השנייה (ת/28) טען הנאשם שהוא הלך לחדר השינה כדי להביא את האקדח, במטרה להפחידה (ת/28, ש' 302), אך אישר שלא אמר לה שהוא הולך להביא את האקדח, ולא אמר לה שיירה בה (ת/28, ש' 308-315). אילו רצה הנאשם להפחיד את המנוחה, היה מאיים עליה, או אומר לה דבר מה שיגרום לה לפחד. הנאשם כלל לא זכר אם המנוחה ראתה אותו דורך את האקדח (ת/28, ש' 327-328), ומכאן שלא ראה חשיבות בכך שהמנוחה תראה אותו דורך את האקדח. לכן דריכת האקדח לא הייתה כדי להפחידה. כמו כן, אילו רצה להפחיד את המנוחה, היה יכול לנופף באקדח לעברה, מבלי לדרוך אותו כלל. דווקא ההליכה לחדר השינה כדי לקחת את האקדח, החזרה לחדר המגורים, דריכת האקדח, והירי – מבלי לומר דבר – מצביעים על כך שלא רצה להפחידה, אלא להמיתה.

גם בעדותו בחקירה נגדית טען הנאשם שרצה רק להפחיד את המנוחה (עמ' 31, ש' 29-32), ואולם הנאשם אישר שכלל אינו יודע האם היא ראתה שהביא את האקדח, הוציא אותו ודרך אותו (עמ' 32, ש' 9-10). כלומר, מכיוון שהנאשם כלל לא הבחין אם המנוחה ראתה את מעשיו בנוגע להבאת האקדח ודריכתו, מובן הדבר שהוא כלל לא התכוון להפחידה. אילו מטרתו הייתה להפחידה, הרי שהיה מוודא שהיא רואה את מעשיו, והדבר היה נחקק בזיכרונו.

הנאשם אף אישר בחקירתו הנגדית שאילו היה רוצה להפחיד את המנוחה, היה מראה לה את הנשק, ורואה אם היא מפחדת או לא, והיה עוצר ורואה אם זה עוזר או לא (עמ' 32, ש' 11-14). כלומר, אף מתוך עדותו עולה שכלל לא התכוון להפחיד את המנוחה. כך גם צפייה בשחזור מעלה כי הנאשם כיוון את האקדח, לחץ על ההדק וירה, באופן שאינו מתיישב עם הטענה שביקש להפחידה. לכן, יש לדחות מכל וכל את גרסתו שרצה להפחידה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

29.

יש לדחות את הטענה שהכדור נפלט מהאקדח, מבלי שהנאשם התכוון לכך.

הנאשם טען בחקירתו שידיו רעדו ובטעות האקדח נלחץ ויצא כדור (ת/28, ש' 319-324 ת/28; ש' 357-364 ; פרוטוקול בעמ' 19, ש' 23-24). ב"כ הנאשם לא חזר בסיכומיו על טענת הנאשם שהכדור נפלט מהאקדח, ואולם למען הסר ספק יש לדחות את גרסת הנאשם בנושא זה. הנאשם הוא שוטר במשטרת ישראל משנת 2013, מיומן וכשיר בתפעול נשק ועבר קורסים בנושא ירי והפעלת נשק (עמ' 22, ש' 19-30), וכן ביצע מטווחים בתקופת שירותו (עמ' 23, ש' 1-2). הנשק שבו נעשה שימוש הוא נשקו האישי. לדבריו בחקירה, הוא דרך את הנשק (ת/27, עמ' 25, ש' 6-7), ולחץ על ההדק באקדח לחיצה חזקה (ת/26, ש' 80 ; ת/27, עמ' 23, ש' 6-8 ; ת/28, ש' 333-336). דריכת נשק, ולחיצה חזקה על ההדק, על ידי שוטר מיומן, אינן עולות בקנה אחד עם פליטת כדור, אלא עם כוונה להמית. מדובר בשוטר מיומן, אשר קודם לכן הוציא את הנשק מהנרתיק, דרך את הנשק, ואז לחץ על ההדק בחוזקה – אין המדובר בלחיצה בטעות על ההדק או בתוצאה של רעידת הידיים. יש לדחות את טענת הנאשם שנפלט כדור מהאקדח, כתוצאה מרעד בידיים, מבלי שהתכוון לכך.

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית שכדי שאקדח יירה, צריך ללחוץ לחיצה חזקה על ההדק, ולא כל תזוזה של האצבע גורמת לכדור לצאת. לדבריו, באקדח צריך לסחוט את ההדק, כלומר ללחוץ לחיצה עד הסוף כדי שתשתחרר ירייה (עמ' 30, ש' 22-26). כן אישר הנאשם שלחץ על ההדק חזק, ואישר שאקדח אינו כלי שכדור יכול להיפלט ממנו כתוצאה מכך שהידיים רועדות או זזות, אלא יש צורך ללחוץ על ההדק כדי שכדור ייצא מהאקדח, והוא יודע זאת מניסיונו (עמ' 30, ש' 29-30). כך גם צפייה בשחזור שבו הנאשם מדגים כיצד לחץ על ההדק וירה באקדח באופן מכוון, מעלה שאין המדובר במקרה של פליטת כדור או פעולה בלתי רצונית או בלתי מודעת. מכאן המסקנה היא שהנאשם לחץ על ההדק במודע ובכוונה.

יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה – המסגרת הנורמטיבית

30.

בתיק זה המחלוקת נוגעת ליסוד הנפשי בלבד, קרי: האם התגבשה אצל הנאשם "כוונה תחילה" כנדרש בעבירת הרצח לפי סעיף 300(א)(2) בטרם תיקון 137 בחוק העונשין.

סעיף 300(א)(2) בחוק העונשין, בנוסחו טרם תיקון 137, קובע כי "הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם" מבצע רצח, ודינו "מאסר עולם ועונש זה בלבד".

סעיף 301(א) בחוק העונשין, בנוסחו טרם התיקון, מגדיר "כוונה תחילה" מהי:

"לעניין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו".

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

היסוד הנפשי של עבירת הרצח – כוונה תחילה – כולל שלושה יסודות מצטברים : **החלטה**
להמית, הכנה והיעדר קנטור.

יסוד ההכנה, על אף מיקומו בגדרי היסוד הנפשי, מהווה יסוד פיזי טהור המתבטא בפעולות כגון הכנת הכלי המשמש לביצוע הרצח, או שימוש בכלי באופן אשר מלמד כי לנאשם הייתה הזדמנות לחזור בו ממעשיו, והוא בחר שלא לעשות כן. יסוד זה טומן בחובו מבחן קונקרטי המשמש כדי לקבוע אם הנאשם החליט להמית מתוך שיקול ויישוב הדעת. אם הנאשם עשה פעולה של הכנה, כגון הכנת כלי נשק, משמע שחשב ושקל לפני שהחליט להמית (תוך שאין בכך כדי לשנות מכך שמדובר ביסוד פיזי טהור). רכיב ההכנה יכול לבוא לידי ביטוי בצמוד למעשה הקטילה ואף כחלק בלתי נפרד ממנו.

יסוד העדר התגרות (העדר קנטור), משמעותו כי מעשה ההמתה בוצע בלי שקדמה בתכוף לפניו התגרות שהביאה לכך שהנאשם לא יכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו. יסוד העדר הקנטור כולל מבחן משולב סובייקטיבי ואובייקטיבי. המבחן הסובייקטיבי משיב לשאלה אם התנהגותו המתגרת של הקורבן השפיעה על הנאשם במידה כזו שגרמה לו לאובדן שליטה עצמית, עד כדי ביצוע מעשה המתה בנסיבות שבהן לא היה יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו. במצטבר לכך נדרש קיומו של מבחן אובייקטיבי, אשר נועד להשיב לשאלה אם אדם מן היישוב, אילו היה נתון במצבו של הנאשם הקונקרטי, היה עלול לאבד את השליטה העצמית ולהגיב באורח קטלני, כפי שנהג הנאשם.

ההחלטה להמית כוללת מישור הכרתי-שכלי, שעניינה צפייה של התוצאה הקטלנית, ומישור חפצי-רגשי שעניינו רצון או שאיפה להביא להתגשמות התוצאה. כדי ללמוד על קיומה של החלטה להמית ניתן להסתייע בחזקות ובראיות אובייקטיביות דוגמת חזקת הכוונה, שלפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. ניתן ללמוד על ההחלטה להמית אף ממכלול נסיבות האירוע. החלטה להמית יכולה להתגבש גם באופן ספונטני, ואינה צריכה להיות מבוססת על תכנית מפורטת וסדורה מראש. היא יכולה להתגבש כהרף עין אף בתגובה מידית לאירוע מסוים ואף במהלך מעשה הקטילה או בסמוך אליו.

ראו דברי כב' השופט נ' הנדל בע"פ 8328/17 ג'בר נ' מדינת ישראל (פיסקה 11) [28.7.19]; דברי כב' השופט י' אלרון בע"פ 2333/17 פלוני נ' מדינת ישראל (פיסקה 13) [2.12.18]; וכן ע"פ 2589/15 וינוקורסקי נ' מדינת ישראל (29.10.18); דנ"פ 1042/04 ביטון נ' מדינת ישראל (פסקה 15) [27.11.06]; ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 365, 375-376 [2003]; וע"פ 759/97 אליאבייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 459 [2001].

"חזקת הכוונה" - לשם בחינת ההחלטה להמית התפתח בפסיקה כלי עזר ראייתי בשם "חזקת הכוונה". זוהי חזקה עובדתית, ניתנת לסתירה, שלפיה אדם מתכוון לתוצאות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

1 הטבעיות שנובעות ממעשיו. יפים לעניין זה דברי כב' השופט א' שהם בע"פ 2589/15
2 וינוקורסקי נ' מדינת ישראל (29.10.18) :

3 "נוכח הקושי להתחקות אחר נבכי נפשו של האדם, התפתח בפסיקה כלי עזר
4 ראייתי בשם "חזקת הכוונה". המדובר בחזקה עובדתית, הניתנת לסתירה, ולפיה
5 אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו... הנאשם רשאי, כמובן, להגיש ראיות
6 הנוגדות את החזקה, או להציג מסקנה חלופית, אשר מתקבלת על הדעת בנסיבות
7 העניין, על מנת להפריכה. ואולם, במידה שלא עלה בידי הנאשם לעשות כן, הופכת
8 החזקה העובדתית לחזקה חלוטה באשר לכוונת מעשיו...

9 בצידה של "חזקת הכוונה" התפתחו מבחני עזר, המסייעים בגיבוש המסקנה
10 אודות התקיימות החזקה, וביניהם, ניתן למנות את אלה: אופן ביצוע ההמתה;
11 האמצעי ששימש לשם ביצועה; מיקום הפגיעה בגופו של הקורבן; התנהגותו של
12 הנאשם לפני ואחרי ההמתה, וכיוצא באלה דברים..."

13 וראו גם בע"פ 9604/04 כריכלי נ' מדינת ישראל (4.9.07); ע"פ 3239/14 חמאיסה נ' מדינת
14 ישראל (פסקה 48) [8.11.16].

15 בכל הנוגע למבחני העזר לשם בחינת "ההחלטה להמית" ראוי להפנות לע"פ 437/13 אלחיאני
16 נ' מדינת ישראל (24.8.15) (פסקה 36) :

17 "כעולה מפסיקתו של בית משפט זה, קיימים מספר נתונים עובדתיים שיש לבחון
18 על מנת לבסס, או למצער לחזק, בהיעדר הסבר אחר המניח את הדעת, את ההנחה
19 בדבר החלטתו של הנאשם להמית את קורבנו. בין היתר, יש ליתן את הדעת לאופן
20 ביצוע ההמתה; לאמצעי ששימש לשם ביצועה; למיקום הפגיעה בקורבן; ולמספר
21 הפגיעות בו... כך למשל, פגיעה באיזור חיוני בגופו של הקורבן עשויה להוות
22 אינדיקציה לקיומה של החלטה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד".

23 31. לאמור לעיל יש להוסיף את "הלכת הצפיות" אשר קובעת, בהתאם לסעיף 20(ב) לחוק
24 העונשין כי "לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי,
25 כמוה כמטרה לגרמן". כלומר, אף אלמלא התכוון הנאשם בפועל להמית את המנוחה, עדיין
26 יש לבחון אם הוא ראה מראש את מותה של המנוחה כאפשרות קרובה לוודאי, וככל
27 שהמסקנה היא חיובית, הרי שיש לראותו כמי שחפץ במותה (ע"פ 3308/17 וחידי נ' מדינת
28 ישראל [15.1.20] וראו גם ע"פ 8449/17 פלוני נ' מדינת ישראל [16.6.19]; ע"פ 2418/17
29 קוטינה נ' מדינת ישראל [25.10.18]).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

32. בכל הנוגע למועד ההתגבשות של הכוונה תחילה, אין הכרח שההחלטה תתגבש לפני ביצוע המעשה, והיא יכולה להתבצע אף בצמוד לביצוע המעשה. בעניין זה קובע סעיף 301(ג) לחוק העונשין, בטרם תיקון 137, כדלקמן:
- "כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה".
- הפסיקה קבעה כי ההחלטה להמית יכול שתתגבש אף כהרף עין, בעקבות התרחשות כלשהי בסמוך למעשה הקטלני עצמו, ועשויה להתגבש במהלכו של האירוע הקטלני גופו, ודי בכך שבפרק הזמן הקצר צפה הממית את תוצאות מעשיו ושאל להשיגן.
33. בכל הנוגע לשאלה אם המעשה בוצע לאחר מחשבה ושיקול הדעת או בהחלטה ספונטנית רגעית, הרי שההבחנה בין החלטה שנתקבלה באופן ספונטני לבין החלטה שנתקבלה לאחר מחשבה ושיקול דעת אינה מעוגנת ביסוד ה"החלטה להמית", אלא ביסודות של "הכנה" ו"העדר קנטור". כלומר, כוונה המתגבשת מתוך "יישוב ושיקול הדעת", באה לידי ביטוי ב"הכנה" ו-"היעדר קנטור". קיומם של מעשה הכנה והעדר התגרות, עובר למעשה הקטילה, מאפשרים לשלול את האפשרות שמעשה ההמתה נבע מהחלטה רגעית בסערת רוחו של הנאשם, אשר שללה ממנו את השליטה העצמית עד כדי חוסר יכולת להעריך את התוצאה האפשרית של מעשהו. תחת זאת הם מאפשרים לקבוע כי ההחלטה להמית את הקורבן גמלה בליבו של הרוצח לאחר שיקול דעת. בהקשר זה יש להדגיש כי יסוד ה"החלטה להמית" יכול להתגבש כהרף עין, אף במהלכו של האירוע הקטלני גופו. המבחן היחיד להתקיימותו נעוץ בשאלה אם גם בפרק זמן קצר ביותר אכן חזה את תוצאות מעשיו וחפץ בהגשמת כוונתו (ראו דנ"פ 1042/04 ביטון נ' מדינת ישראל (פסקאות 14-17) [27.11.06]; ע"פ 3239/14 חמאסה נ' מדינת ישראל (פסקה 47) [8.11.16]; ע"פ 5413/97 זורבליוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 541, 553 [2001]; ע"פ 392/91 שץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 308, 299 [1993]; ע"פ 396/69 בנו נ' מדינת ישראל, פ"ד כד(1) 561 [1970]; יורם רבין ויניב ואקי, דיני עונשין, מהדורה שלישית, כרך א', עמ' 433-434 [2014]; יעקב קדמי, על הדין בפלילים, חלק שלישי, עמ' 1102 [2006]).
- אכן, בפסיקה שאלה הפנה ב"כ הנאשם, בע"פ 5031/01 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 625 (2003) נבחנה סוגיית הפעלת שיקול הדעת במסגרת המבחן של "החלטה להמית", ולא בגדרי "ההכנה" ו"היעדר קנטור", אך זאת בנסיבות המיוחדות של אותה פרשה, שם דובר על נאשמת חולה במחלת נפש אשר המיתה את תינוקה שעה שהייתה נתונה בלחץ נפשי חריף, תוך שנקבע כי לחץ נפשי, פרי מחלת נפש, עשוי למנוע גיבוש החלטת קטילה שקולה. כך גם בע"פ 872/81 עזיז נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 292 [1984] שם נקבע כי דקירות שדקר המערער את המנוח היו בתגובה ספונטאנית לתגרה הדדית שהתפתחה, והמוות שנגרם היה עקב מעשה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

של חמימות מוח ופזיזות, אך לא בהכרח תוך החלטה להמית. וראו גם בע"פ 1632/08 טורק
נ' מדינת ישראל (4.6.09).

מקרים אלה שונים בתכלית מהמקרה דנן.

יישום יסודות "הכוונה תחילה" במקרה דנן

34. החלטה להמית –

חזקת הכוונה – חזקה על אדם שהוא מתכוון לתוצאות הטבעיות שנובעות ממעשיו. במקרה
דנן, העובדות לפיהן הנאשם, שהוא שוטר, הלך לארון הבגדים והביא את האקדח, מבלי
שאמר למנוחה דבר, מבלי שאיים עליה או עשה מעשה כלשהו כדי להפחידה, אלא הגיע עם
האקדח, דרך אותו, וירה ירייה אחת לעבר המנוחה מטווח קצר, שפגעה בראשה וגרמה
למותה, מובילות למסקנה ההכרחית, לפיה במועד הירי ובסמוך לפניו, החליט הנאשם להמית
את המנוחה, והתכוון לכך. השימוש באקדח שהוא כלי נשק קטלני, מטווח קצר, לעבר
המנוחה בעת שזו ישבה על כיסא, והפגיעה בראשה של המנוחה, מובילים למסקנה כי
התוצאה הטבעית של מעשיו של הנאשם היא מותה של המנוחה. הנאשם עצמו אישר
בחקירתו הנגדית שמתקף תפקידו כשוטר הוא מודע לסכנות שבשימוש בנשק, ומודע לכך
שירי מנשק הוא קטלני (עמ' 31, ש' 20-26). לא ניתן לקבל את הטענה שהירי בוצע בשוגג,
שנפלט לנאשם כדור, או שהוא לא התכוון לפגוע במנוחה.

סבורני כי אין די באמירות בעלמא של הנאשם לפיהן לא חפץ במותה של המנוחה, כדי לעורר
ספק סביר בדבר קיומה של כוונת הקטילה או כדי להפריך את חזקת הכוונה.

אכן, כפי שטען ב"כ הנאשם, בשיחת הטלפון למשטרה לא ידע הנאשם לומר היכן הכדור פגע
במנוחה, ואולם אין בכך כדי לשלול את חזקת הכוונה. הנאשם כיוון את האקדח לעבר
המנוחה, בעת שהוא עומד והיא יושבת, וירה לעברה מטווח קצר – ירייה אשר פגעה בראשה.
צפייה בשחזור מעלה שהנאשם כיוון את האקדח לעבר ראשה של המנוחה. מכאן מתבקשת
המסקנה שהנאשם כיוון את האקדח לעבר ראשה של המנוחה להמיתה. מהעובדה שהנאשם לא
ידע בעת השיחה עם המשטרה שפגע בראשה של המנוחה, לא ניתן להסיק שלא התכוון
להמיתה. כך גם טענת ב"כ הנאשם לפיה הנאשם לא עמד בצמוד למנוחה, ולא הצמיד את
האקדח לראשה אינה שוללת את חזקת הכוונה. כפי שעולה מצפייה בתקליטור השחזור, הירי
בוצע מטווח קצר, בתוך סלון שאינו גדול, ודי בכך כדי לתמוך בחזקת הכוונה.

החרטה בסמוך לאחר האירוע – אכן, מיד בסמוך לאחר הירי, וכאשר הנאשם התעשת, הוא
הצטער על כך שגרם למותה, ומדובר בחרטה כנה ומידית בסמוך לאחר המעשה, כפי שעולה
אף מהקלטת שיחת הטלפון של הנאשם למוקד 100. מהשיחה האמורה ניכר שהנאשם אכן
ניחם על מעשיו, בסמוך לאחר האירוע. ברם, אין בצעריו של הנאשם על המעשה ותוצאתו,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

בסמוך לאחר ביצועו, כדי לשלול את המסקנה שבעת שירה במנוחה התכוון להמיתה. גם בחקירתו חזר הנאשם ושאל את החוקרת אם המנוחה נפטרה או נותרה בחיים, ובכה כאשר נאמר לו שאינה עוד בין החיים (ת/26, ש' 58). הנאשם אף הביע בחקירתו רצון למות (ת/27, עמ' 26, ש' 22-24), וניכר שהנאשם חש רגשות אשמה וצער רב על מעשיו, אך אין בכך כדי לשלול את הכוונה בעת האירוע.

אמנם מדובר **בירייה אחת בלבד**, אך לאור העובדה שהירייה בוצעה מטווח קצר (בתוך חדר מגורים שאינו גדול) לכיוונה של המנוחה ופגעה בראשה, אין בכך כדי לשלול את הכוונה. בהקשר זה יש לציין שגם ירייה אחת, ואף שלא לעבר הראש, עשויה להצביע על כוונת קטילה. הנאשם אמנם לא המשיך לירות במנוחה לאחר הירייה הראשונה, וזאת על אף שלא ידע היכן הקליע פגע בגופה ומבלי שהייתה מניעה טכנית להמשיך בירי, מכיוון שלאחר הירי חש חרטה על מעשיו. ואולם, אין בכך כדי לשלול את המסקנה שבעת הירי לעברה, חפץ במותה.

יפים לעניין זה דברי כב' השופט צ' זילברטל בע"פ 6427/10 **דגון נ' מדינת ישראל** (6.8.13):

"הטענה לפיה כיוון שמדובר רק בירייה אחת בודדת יש ללמוד שהמערער לא התכוון להמית את המנוח, שובת לב. הרי הדעת נותנת שבמרבית המקרים כאשר פלוני רוצה לקטול את אלמוני הוא יירה בו יריות רבות כדי לוודא שהקורבן אכן ימות. עם זאת נתון הירי הבודד לא יכול, בנסיבות המקרה, לעמוד לבדו. עימו יש לבחון את מיקום הפגיעה. הכדור הבודד נורה לראשו של המנוח. כבר נפסק, כי פעולה קטלנית, אפילו היא בודדת, אם היא מכוונת לאיבר חיוני של הקורבן עשויה ללמד על כוונת קטילה".

35. **הלכת הצפיות** – כאמור לעיל, המסקנה המתבקשת היא שהנאשם התכוון להמית את המנוחה בעת שירה בה. יתר על כן, סעיף 20(ב) לחוק העונשין קובע כי "לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן". כלומר, אף אילולא היה נקבע שהנאשם התכוון בפועל להמית את המנוחה, עדיין יש להחיל את הלכת הצפיות ולקבוע כי הוא ראה מראש את מותה של המנוחה, כאפשרות קרובה לוודאי, ומכאן שיש לראותו כמי שחפץ במותה. מובן הדבר, כי בנסיבות המתוארות לעיל, שבהן הנאשם דרך את האקדח, מטווח קרוב יחסית, בעוד המנוחה יושבת על כיסא, וירה לכיוונה, הרי שהנאשם – לכל הפחות – צפה כאפשרות קרובה לוודאי את מותה של המנוחה.

יתר על כן, אף לפי דברי הנאשם עצמו הוא התכוון לשים קץ לחייו לאחר הירי במנוחה, ואף דרך את הנשק פעם נוספת לשם כך, אך חזר בו מכוונה זו, משום שחשש שהילדים יוותרו לבד (עמ' 20, ש' 1-5 לפרו', וכן ת/28, ש' 274-271). ללמדך שהנאשם צפה מראש והבין את תוצאות והשלכות הירי לעבר המנוחה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

36.

ב"כ הנאשם לא חלק ישירות בסיכומיו על התקיימותם של יסודות ההכנה והעדר הקנטור, ואולם טען כי מעשי הנאשם לא נעשו מתוך יישוב ושיקול דעת. ואולם, כאמור לעיל, כוונה המתגבשת מתוך "יישוב ושיקול הדעת", באה לידי ביטוי ב"הכנה" ו-"היעדר קנטור". כלומר, בחינת סוגיית יישוב ושיקול הדעת נעשית במסגרת בחינת היסודות של "הכנה" ו-"העדר קנטור", ולא בנוסף לבחינת יסודות אלה. לפיכך, יש לבחון את התקיימותם של יסודות אלה.

הכנה – במהלך הוויכוח עם המנוחה, הנאשם היכה אותה באמצעות מכסה של מחבת, סטר לה על פניה, ובעט בה. לאחר מכן, ובעוד המנוחה יושבה על כיסא בחדר המגורים, הנאשם הלך מהסלון, עבר דרך חדר הילדים, לחדר השינה שלהם, מרחק כ-8 מטרים, לקח את האקדח ממדף מארון הבגדים, חזר עם האקדח לכיוון הסלון, הוציא את האקדח מהנרתיק, השליך את הנרתיק, דרך את האקדח (במהלך החזרה לסלון), נכנס לסלון, כיוון את האקדח לעבר המנוחה בעת שזו יושבה על כיסא, וירה לעברה ירייה אחת שפגעה בפניה, וגרמה למותה. מדובר ברצף של פעולות, כאשר בין כל שלב לשלב היה ביכולתו של הנאשם להפסיק את מעשיו, ולא להמשיך לשלב הבא עד לשלב הקטלני. כל אלה מהווים הכנה אשר מלמדת כי הנאשם חשב ושקל בטרם החליט להמית את המנוחה.

העדר קנטור / העדר התגרות – מובן הדבר שהריב בין הנאשם למנוחה, אשר לדברי הנאשם כלל גם גידופים מצד המנוחה, אשר אמרה לנאשם שאינו שווה כלום, שהגרוש שלה יותר טוב ממנו, ואף גידפה את משפחתו – אינו עולה כדי קנטור, בוודאי שלא אובייקטיבי. זאת גם אילו חמתו של הנאשם בערה בו. אין המדובר בדברים שאמרה המנוחה אשר היה בהם כדי להוביל אדם מן היישוב, אילו היה במצבו של הנאשם, לאבד את שליטתו העצמית ולהגיב באורח קטלני, כפי שנהג הנאשם. בהקשר זה יודגש, כי המנוחה לא פעלה באלימות כלשהי כלפי הנאשם, ובעת הירי היא יושבה על הכיסא בסלון לאחר שהנאשם היכה אותה. מכאן שלא היה במעשיה משום קנטור כלשהו, בוודאי שלא אובייקטיבי.

למעלה מן הצורך, כפי שיובהר להלן, אף במנותק מהרכיבים של "הכנה" ו-"העדר קנטור" המסקנה היא שהמעשה נעשה מתוך יישוב ושיקול הדעת, ואין המדובר בהחלטה רגעית ספונטנית.

37.

יש לדחות את טענת ההגנה שהאירוע התרחש תוך סערת רגשות עזה, ולא תוך שיקול ויישוב הדעת. אכן, הירי בוצע במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המנוחה, ולאחר שהנאשם תקף את המנוחה שלוש פעמים (סטר לה, היכה בה באמצעות מכסה המחבת ובעט בה). עם זאת, לא ניתן לקבל את הטענה שהנאשם היה בסערת רגשות כזו שבה לא פעל בשיקול ויישוב הדעת, באופן אשר שולל את יסוד ההחלטה להמית ב"כוונה תחילה". אין המדובר בוויכוח חריג בעוצמתו, באופן שיהיה בו כדי לשלול את יישוב הדעת ממעשיו של הנאשם. אף לאחר האירוע,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

1 פעל הנאשם בשיקול דעת, כאשר לאחר שדרך שוב את האקדח, בחר שלא לפגוע בעצמו, וזאת
2 מתוך מחשבה רציונלית ושקולה. כך גם בחירתו להתקשר למשטרה נבעה מחשיבה שקולה.
3 בכך המקרה דן שונה ממקרים שבהם נאשמים פעלו שלא בשיקול ויישוב הדעת למשל עקב
4 מחלת נפש (ראו למשל בע"פ 5031/01 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 625 (2003)) או במצב
5 של תגרה/קטטה (ראו למשל, ע"פ 872/81 עזיז נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 292 [1984]),
6 שאליהם הפנה ב"כ הנאשם בסיכומיו.

סיכום והשפעת תיקון 137 על המקרה דנן

7
8 **בסיכומיו של דבר המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי מעשיו של הנאשם כללו:** 38

9 א. **החלטה להמית** – המסקנה שהנאשם החליט להמית את המנוחה נלמדת מכך שהנאשם
10 כיוון את האקדח לעברה של המנוחה ממרחק קצר, לחץ על ההדק בחוזקה, ירה לעברה ופגע
11 בראשה, תוך שהוא מתכוון לגרום לתוצאה הטבעית של מעשה זה – מותה של המנוחה. אמנם
12 מדובר בהחלטה רגעית, שאינה פרי תכנון מוקדם משמעותי, ואשר לאחריה הנאשם התחרט
13 על מעשיו, אך אין בכך כדי לשנות מהמסקנה שהנאשם התכוון להמית את המנוחה בעת שירה
14 לעברה. בכל מקרה, הנאשם צפה בדרגת הסתברות קרובה לוודאי שמעשיו יגרמו למותה של
15 המנוחה, ומכאן שיש לראותו כמי שחפץ במותה.

16 ב. **הכנה** - בכך שהלך לחדר השינה, נטל את האקדח מארון הבגדים, הוציא את האקדח
17 מהנרתיק, חזר לחדר המגורים, דרך את האקדח, כיוון אותו לעבר של המנוחה אשר ישבה על
18 כיסא, וירה במנוחה.

19 ג. **העדר קנטור**. הוויכוח בין המנוחה לבין הנאשם אינו מהווה קנטור, בוודאי שלא
20 אובייקטיבי.

21 אף אם הנאשם היה בסערת רגשות בעת האירוע, אין המדובר במקרה שבו פעל הנאשם ללא
22 הפעלת מחשבה ושיקול דעת.

23 **תיקון 137 בחוק העונשין ותחולת דין מקל עם הנאשם** – הוראת המעבר בתיקון 137 39

24 בחוק העונשין מחייבת לקבוע את אשמתו של הנאשם בעבירות ההמתה לפי הדין המקל עמו.
25 המאשימה הסכימה בסיכומיה לכך שלאחר התיקון מדובר ברצח בסיסי, לפי סעיף 300(א)
26 בחוק, ולא ברצח בנסיבות מחמירות. עבירת הרצח הבסיסי בתיקון לחוק היא בבחינת דין
27 מקל, לעומת עבירת הרצח טרם התיקון, וזאת לאור העובדה שחלף עונש של מאסר עולם
28 חובה טרם התיקון, הרי שלאחר התיקון, העונש בגין עבירת הרצח הבסיסית הוא של מאסר
29 עולם כעונש מרבי. במקרה דנן, הואיל ואכן מדובר בכוונה להמית אשר התגבשה בסמוך לפני

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

1 האירוע, ומבלי ש"המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה
2 להמית" (כנדרש בסעיף 301א(א)(1) בחוק), הרי שמדובר ברצח בסיסי. מכאן שיש להרשיע את
3 הנאשם בעבירת הרצח הבסיסית, כאשר היסוד הנפשי שמיוחס לנאשם הוא יסוד נפשי של
4 כוונה, ולא של אדישות.

סוף דבר

5
6 40. אשר על-כן, אציע לחברותי להרכב לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר
7 שהתקיימו בנאשם כל יסודות עבירת הרצח לפי סעיף 300א(2) בחוק העונשין טרם התיקון
8 לחוק. הואיל ולאחר תיקון 137 לחוק העונשין, יש להחיל על הנאשם את הדין המקל עמו,
9 הרי שהנאשם יורשע בעבירה של רצח לפי סעיף 300 א(א) בחוק העונשין.

הנשיאה רות לורד, אב"ד

12 אני מסכימה.

השופטת דבורה עטר

15 אני מסכימה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

1

2

לפיכך, הוחלט כאמור בפסקה 40 לפסק דינו של כב' השופט קובו.

3

4

5

ניתן והודע היום כ"ח ניסן תש"פ, 22/04/2020 במעמד הנוכחים.

6

7

עמי קובו, שופט

דבורה עטר, שופטת

רות לורך, שופטת - נשיאה

עמי קובו, שופט

דבורה עטר, שופטת

רות לורך, שופטת - נשיאה

8

9

10

ב"כ המאשימה:

11 אבקש תסקיר קורבן בעניינם של שלושה ילדים קטינים של המנוחה, שניים מהם הגדולים מתגוררים
12 עם אביהם היום והתינוקת מתחת לגיל שנתיים מתגוררת עם אחותה של המנוחה.
13 במהלך ניהול הוכחות ביקשנו להגיש במסגרת הראיות את חקירת הקטין מליל האירוע מאחר והיתה
14 אינדיקציה לענין הוכחות שלו בחלק מהמעשים, כדי לא לעכב את ההוכחות והדבר לא היה רלוונטי
15 לעבירה עצמה אלא לנסיבות הסכמנו שנדון בזה לאחר מכן. אבקש להגיש את זה בין אם בהסכמה
16 ובין אם באמצעות חוקרת הילדים, חברי אמר שלאחר שראה את הכרעת הדין ישקול את צעדיו ויודיע
17 לי ואם לא תהיה הסכמה, אבקש להגיש באמצעות חוקרת הילדים שעל כך הוסכם.

18

19

20

21

החלטה

22

לאור המפורט לעיל נדחה מועד הטיעונים לעונש ליום 24/5/20 שעה 13:00.

23

עד לאותו מועד יוגש תסקיר קורבנות עבירה.

24

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן וב"כ נפגעי העבירה תעביר את פרטי קורבנות

25

העבירה לגורם המוסמך.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2020

תפ"ח 885-11-18 מדינת ישראל נ' מסרשה(עציר)

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס וככל שתקנות שעת החירום ימשיכו לחול, יתקיים הדיון
באמצעות הועדות חזותית.

ניתן והודע היום כ"ח ניסן תש"פ, 22/04/2020 במעמד הנוכחים.

עמי קובו, שופט

דבורה עטר, שופטת

רות לורך, שופטת - נשיאה

הוקלד על ידי ליאת קחלון